

04.

Quan sospito que el meu fill és agressor:

Hi ha conductes del nostre fill que poden fer-nos sospitar que el seu patró de conducta social amb els iguals, encara que sigui ocasionalment, pot generar situacions pròpies d'assetjament, maltractament i intimidació cap als companys.

- Li costa controlar el mal geni.
- Té comportaments agressius a casa amb la família.
- Li costa compadir-se i identificar-se amb el dolor que poden sentir persones amb les quals comparteix activitat i que estan sofrint violència d'algun tipus.
- El sentim parlar de forma agressiva i desconsiderada d'algun dels seus companys.
- Justifica que hi hagi persones que es puguin tractar amb menyspreu i de forma agressiva.
- Mostra un caràcter agressiu i venjatiu quan se'l contradiu.

No és fàcil acceptar aquest tipus de situacions, però el primer pas per ajudar el nostre fill és afrontar amb valentia i responsabilitat els fets i buscar l'ajuda pertinent i necessària.

Hem de:

- Permetre que s'expressi i escoltar-lo.
- Mostrar empatia amb la víctima.
- Reforçar la idea que les diferències o els conflictes s'han de resoldre de manera no violenta.
- Ajudar el nostre fill o filla a assumir que s'ha equivocat i que ha tingut un comportament inadequat. Ha d'entendre que el seu comportament té conseqüències que ha d'assumir i acceptar (a casa i al centre educatiu).
- Buscar junts alternatives per respondre a la situació que s'ha creat.
- Aprofundir en la idea que s'ha de reparar el dany i demanar perdó a la víctima.
- Valorar la necessitat de demanar ajuda externa a professionals especialitzats.
- Incloure tota la família en el procés. És una situació difícil per a tota la família; els germans o germanes també en poden rebre les conseqüències si assisteixen al mateix centre educatiu.

01.

Què és l'assetjament?

L'assetjament entre iguals és una conducta de fustigació, intimidació i persecució física o psicològica d'un o diversos nois o noies contra un altre. Es tracta d'accions intencionades, injustificades i reiterades.

Compte! Una baralla o una agressió NO és assetjament. Els nens i nenes tenen conflictes i discuteixen. Els desacords i les baralles per interessos oposats formen part de la vida. Una discussió, un insult, una empenta, un crit, una broma desagradable i fins i tot un cop de puny, de forma aïllada, no és assetjament sinó una agressió.

Han de donar-se tres característiques:

- Hi ha una intencionalitat clara per part de l'agressor. La seva finalitat és la de fer mal.
- L'agressió es repeteix en el temps. Un fet aïllat, per molt greu que sigui, no pot considerar-se assetjament escolar.
- Existeix desequilibri de poder. La víctima no pot defensar-se per si mateixa perquè hi ha una desigualtat de poder física, psicològica o social.

02.

Què és el ciberassetjament?

Parlem de **ciberassetjament** (o ciber-bullying) quan detectem conductes de maltractament i violència psicològica en l'escenari de relacions interpersonals que es desenvolupen utilitzant les tecnologies de la informació.

El ciberassetjament és una forma de violència d'especial complexitat, per la publicació, ràpida difusió i exposició de la víctima.

El ciberassetjament es caracteritza per: **la immediatesa de les accions, la publicitat amplificada, la difusió instantània, la viralitat i l'increment de l'impacte.**

Conductes que podrien considerar-se ciberassetjament:

- Enviar missatges nocius o desagradables.
- Publicar una fotografia sense l'autorització de la persona que hi apareix.
- Apropiar-se d'informació privada d'una altra persona i difondre-la a la xarxa.
- Fer comentaris desagradables de fotografies publicades.
- Crear un perfil fals, usurpant la identitat d'una altra persona.
- Insultar, menysprear, vexar o amenaçar a la xarxa.

Amb la col·laboració de
Google

escuela de mares i pares
escuela.savethechildren.es
M-25074-2017

escuela de mares i pares

Jo a això no hi jugo

Pautes d'actuació davant l'assetjament i el ciberassetjament per a pares i mares

Amb la col·laboració de
José Antonio Luengo

Milers de nens i nenes a casa nostra pateixen violència cada dia a l'entorn escolar.

En concret, 1 de cada 10 estudiants afirma que és víctima d'assetjament i un 7% diu que pateix assetjament a través d'internet o el mòbil. Conscients de la magnitud d'aquest problema, ens vam adonar que moltes famílies no saben com gestionar una situació d'aquest tipus: ens trobem amb mares que no saben què fer quan el fill o la filla és víctima d'assetjament; també hem conegut pares que no saben com orientar els fills quan són testimonis d'una agressió o d'assetjament a les xarxes socials.

Amb aquestes pautes volem ajudar mares i pares a enfrontar-se a aquesta mena de situacions per a les quals sovint no estem preparats.

A l'assetjament i el ciberassetjament cal anomenar-los pel seu nom, són violència.

03.

Quan sospito que el meu fill és víctima:

La detecció precoç és la millor forma de minimitzar-ne les conseqüències. Hem de posar-nos en alerta si el nostre fill presenta símptomes relacionats amb situacions d'aquest tipus:

- No vol anar a l'escola, a l'institut o a una activitat extraescolar.
- Mostra tristesa, apatia, nerviosisme, angixa.
- Té molts canvis d'humor. Es mostra poruc i desconfiat.
- Cada vegada té menys relació amb els amics i les amigues.
- Canvis en els seus hàbits de menjar, amb falta o excés d'apetit. Comença a queixar-se de diferents tipus de dolències.
- Li costa molt agafar el son.
- Li costa molt concentrar-se quan abans no li passava. Hi ha un descens en les notes.
- Fa un temps que ve amb blaus que no sap justificar.
- De sobte gairebé no utilitza el mòbil, la tauleta o l'ordinador, o quan l'utilitza veiem que s'altera, s'enfada o s'entristeix.

Si després d'una conversa amb el nostre fill o filla es confirma que està sent víctima d'assetjament o ciberassetjament hem de fer el següent:

- Escoltar-lo i creure'l.
- Reforçar la idea que ell o ella no es mereix patir aquesta situació i que buscarem una solució junts (família i escola).
- Ajudar-lo a identificar les experiències positives que viu i que li passen cada dia.
- Potenciar l'autoestima, el respecte a si mateix i l'assertivitat.
- Preguntar-li si li agradaria que busquéssim ajuda externa d'un professional especialitzat en aquest tipus de situacions.
- Incloure tota la família. Els germans i les germanes també poden rebre conseqüències si van a la mateixa escola.
- Ajudar-lo a trobar activitats en les quals se senti bé i buscar alternatives d'oci.

En situacions de ciberassetjament també és possible:

- Denunciar a la xarxa social o el videojoc.
- Bloquejar les persones que estan desenvolupant conductes agressives.
- Acudir als Mossos d'Esquadra en cas de trobar-nos davant de fets possiblement delictius.

05.

Quan sospito que el meu fill és testimoni:

Els nostres fills poden ser testimonis en molts casos de situacions de maltractament entre iguals que afecten companys o coneguts. Davant d'aquesta situació poden assumir diferents rols:

- Testimonis que faciliten l'agressió, que saben què passa, hi donen suport i n'afavoreixen la difusió.
- Testimonis passius: saben el que està succeint i no fan res per evitar-ho.
- Testimonis actius: es posicionen críticament davant el que passa i actuen perquè l'agressió cessi.

Parlar amb els nostres fills de manera natural i sense pressions ens permetrà conèixer com interpreten aquest tipus de situacions. Els nostres fills seran testimonis en moltes ocasions de situacions de maltractament a unes altres persones i cal reforçar la idea que **NO és un espieta, sinó algú sensible i valent que denuncia una situació injusta. Si es confirma que el nostre fill és testimoni, hem de fer el següent:**

- Reforçar la idea que parlar i comunicar el que està passant i fa mal a un company no és delatar. Al contrari, és comportar-se com algú valent i sensible.
- Escoltar la seva versió, el que sap i coneix. Parar atenció al que ens explica sense opinar o jutjar.
- Mostrar-li el nostre suport incondicional i respecte pel seu interès a visibilitzar la situació.
- Reflexionar amb el nostre fill sobre la possibilitat que ajudi el company que és objecte d'assetjament o ciberassetjament, ja sigui donant-li suport a classe, a l'hora del pati, parlant amb altres companys o comunicant-ho al centre educatiu.
- Analitzar la possible urgència de la situació i valorar si és necessària la nostra intervenció com a adults, acudint al centre a comunicar els fets o, si coneixem els pares del nen afectat, parlant amb ells del que sabem.
- Consultar amb el nostre fill o filla com es van desenvolupant els esdeveniments i mostrar interès en la resolució de la situació i donar suport a qualsevol acció de suport i protectora que el nostre fill o filla hagi pogut adoptar.

06.

Treball en equip: Coordinar-nos amb el centre educatiu

Famílies i centres educatius hem de treballar conjuntament. L'esquema bàsic del que hem de fer davant la sospita o la certesa que som davant d'una situació d'assetjament segueix habitualment un itinerari com el següent:

Ordenar adequadament la informació de la qual disposem sobre què pot estar passant i recopilar les evidències i proves en el cas que en disposem. En el cas que ens trobem davant una possible situació de ciberassetjament, és especialment important no esborrar res del que puguem haver vist en els dispositius del nostre fill o filla, com ara el mòbil o l'ordinador.

Acudir al centre educatiu a explicar la situació que coneixem i:

- Parlar amb el tutor o la tutora o persona en la qual confiem (direcció, cap d'estudis, professionals de l'equip o departament d'orientació).
- Consultar els passos que el centre seguirà.
- Consultar les mesures inicials que es poden adoptar o s'adoptaran.
- Consultar els temps previstos per aclarir els fets que exposem i la situació de la qual informem.
- Consultar els dubtes que ens sorgeixin sobre la informació inicial que ens aporti el centre educatiu.
- Compartir amb el nostre fill o filla la informació bàsica que hem recollit en la reunió amb el centre educatiu.
- Posar-nos a disposició del centre educatiu per tantes accions com es considerin oportunes per completar la informació aportada i atendre les necessitats del nostre fill o filla.
- Quan un centre té coneixement d'una possible situació d'assetjament o ciberassetjament, l'actuació procedent és posar en marxa el protocol contra l'assetjament escolar.

En alguns casos, pot ser que no estiguem d'acord amb la manera, els procediments, el temps de desenvolupament o, fins i tot, amb la decisió final adoptada. Si és el cas, ens podem dirigir a instàncies superiors al centre educatiu:

Servei d'inspecció educativa:

Cada centre educatiu té assignat un inspector d'educació a qui podem dirigir-nos si alguna cosa del que passa ens sembla irregular:

Forces i cossos de seguretat: Mossos d'Esquadra i policies locals.

Sempre que entenguem que la seqüència de passos que hem emprats no dona els resultats esperats podem sol·licitar-los informació i col·laboració.

Telèfon de denúncia d'assetjament escolar de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència: **Infància Respon 116 111**.

Un grup de professionals ens atindrà per orientar-nos sobre quins passos hem de seguir.

A [escuela.savethechildren.es](https://www.savethechildren.es) pots accedir a la guia d'actuació davant l'assetjament i el ciberassetjament on s'amplien tots aquests continguts. La violència contra la infància és intolerable i és a les nostres mans educar els nois i noies en la no-violència, en una ciutadania digital responsable i ètica, i en la tolerància davant la diversitat.